

Nagytakarítás

ünnepek előtt mindig
anyám vezényelte a nagytakarítást
ki kellett fordítani az összes zsebet
megszabadulni a titokban elmajszolt
kiflik morzsáitól
bevallani az elnyomhatatlan éhséget
nem tudtunk összeférni a szegénységgel
néha nem volt bennünk kontroll
egyszerűen csalódást okoztunk
a porszívóval be kellett nyúlni
a féltve őrzött bútorok alá
nem csak ahol a papok táncolnak
hajtogatta anyám
az üres sarkok tiszták voltak
ott töltöttük le a büntetéseket
térdünk tisztességesen összeszedte a meglapuló port
nyoma se legyen a kivégzéseknek
alaposságra lettünk nevelve

miután egy szobára redukálódott az otthon
és nem volt üvegasztalunk
anyám zöld sötétítőfüggönyöket akasztott
az ablakba hogy
eltakarja a koszos világot
értelmetlen volt takarítani
talán csak a kutya fekhelyét
megszabadulni a levedlett bundától
ahogy súroltuk az összepisált szőnyeget
isten minket is meztelenre vetkőztetett
éjszaka anyám kiálló csigolyáit számoltam
máshol meg az ajándékokat hordták
fészekbe a gyerekeknek
reggelre mindig elfogyott a levegő
kapkodtuk be az egyetlen stabilitást
az aznapot
kár beléd a tojás ha úgyis kihányod
kár beléd az ünnep az élet
állapította meg életet adó anyám

ha nem használom a lakás helyiségeit
nincs is mit takarítani
egyre szűkebben élek
nyomtalanul
átalszom a füstölt sonkát szeletelő napokat
a torma csípős illatát
a hervadáson nem segítő locsolkodást
anyám ismét eljön és kitakarítja helyettem a fürdőszobát
a mennyezetig csempézi késsel a falát
miután felébredtem állok majd a steril ürességben
és sírva köszönöm meg az óceánkéket
ablaktalanul
kivágták anyám életfáját de én
türelmesen és tompán gubbasztok az egyik ágán
a húsvét a feltámadás ünnepe
azt mondják

Fűtés

játszom a gondolattal
a fűtésszámla összege pont kifutná
az új Bartist és Krasznahorkait
minden olyan bizonytalan
a havi ciklus is
a nőgyógyász csak néz hogy
tudom fejből a test kudarcát
hogy nem képes rendszeresen
de ő megnyugtat hogy nagyon
szép a méhem
minden olyan bizonytalan
a jeges út a késve érkező vonatok
a megszorítások amik annyira kellene
mert egyszer olyan nagyon jó lesz
addig literszámra öntsd magadba a vizet
hogy ne legyél éhes
az utolsó dinárt forintra váltom
át a határon és megveszem őket
férfiakat vásárolok
nem látok se ki se be
apám elitta a gyerekkorom
költők írók nevelnek
és milyen gyönyörűen

Esterházy becézgette a rákját
vitte a szelídítőbe
anyám meg csak rakosgatta magában
egyik szeroról a másikra költöztette
egy bőröndbe nem férne bele minden
fázós vagyok kellene a pulóverek
a pokrócot megemlíteni is szégyenlem
fuszeklit húz magára a szív
anyám álmomban megfenyít
hagyjam már őt békén
mert nem tőle fáj a jobb lapockám
ő már régóta nem nehéz
neki kell engem vinnie mert
akaratosan kapaszkodom bele az emlékébe
náluk nem örülnek a magamfajtának
túl hangos és sárga bőrű vagyok
az ő letisztult csendjűkben
maradjak a saját tájamon
még ha minden olyan bizonytalan is
és a fűtésszámlából pont kifutná
az áhított irodalom
ha oldalra fordulok láthatom
a verzlábakon álló férfi
lerúgja magáról a takarót
a bordáihoz húzza az enyémet
ütés helyett felöltöztet a mínusz hétre
új hagyományt vezetek be az ősi rendbe
férfit forró arccal nyílegyenes gerinccel
engem már nem csak húsként kezelnek
megszakad a kiszolgáltatottság a női testben
bizonytalanul szorongatom az ötezzrest
várom a sort az ismételt nincstelenségre
leszűkülnek a lehetőségek az élet
de a bőség zavara úgyis csak komplikál mindent
a szegénység tisztánlátást szül és fehérséget
nincs őszintébb és egyszerűbb állapot
a perifériára szorult hirtelen sötétén
a vége mindig valaminek az újjászületése
itt az ideje hogy a báró végre hazatérjen
anyám ajtóstul ront a belső monológba
hogy helyet csináljon a lelkiismeret-furdalásnak
egyszerre megvilágosodik minden
a túlzott alázat olykor vakvágányra futtatja az embert
keményfedelű köteteket veszek a pénzen
vastag pulóverek fűtik a szép méhem